

L'EXPRESSIÓ DE LES OBLIGACIONS

El futur (*podran, establirà, constituirà*, etc.) és un temps que expressa accions o estats que tindran lloc en un temps posterior, però en els documents jurídics molt sovint també el trobem utilitzat per donar ordres.

En el llenguatge judicial és recomanable no utilitzar el futur per donar ordres, per tal de deixar clar el matís prescriptiu de la frase i evitar que sigui interpretada com una mera descripció del futur.

Els acusats ~~indemnitzaran~~ l'empresa Grisan, SL, amb la quantitat de 1.000 euros.
han d'indemnitzar

D'aquesta afirmació, però, no s'ha de desprendre que hàgim de rebutjar el futur en la documentació jurídica, ja que aquest és el temps adient quan el que volem és constatar un fet que tindrà lloc més endavant, sense donar cap ordre a ningú:

Un cop transcorregut el termini, **disposaré** que es traslladi la demanda.

Podeu consultar les actuacions, que **seran** a la secretaria fins que s'exhaureixi el termini.

Aquesta Sentència **esdevindrà** ferma l'endemà de la notificació.

Ara bé, en els casos que vulguem expressar obligacions de manera inequívoca és aconsellable, en comptes d'utilitzar el futur, triar una de les possibilitats següents:

■ *He, has, ha, hem, heu, han + de + infinitiu*

D'acord amb l'article 707 del CC, el full que contingui el testament ~~es posarà~~ dins d'una coberta tancada i segellada.
s'ha de posar

D'acord amb l'article 667 de la LEC, la subhasta ~~s'anunciarà~~ amb vint dies d'antelació.
s'ha d'anunciar

■ Cal + infinitiu / Cal que...

La Llei estableix que ~~es traslladaran~~ les diligències prèvies a les parts acusadores.

cal traslladar

L'article 779.2 de la LECr determina que, en aquest supòsit, ~~es trametran~~ les diligències al fiscal de l'Audiència.

cal trametre

■ L'imperatiu

Publiqueu-ho al *Butlletí Oficial de la Província de Barcelona* mitjançant un edicte ~~en el qual s'indicarà~~ la prohibició de fer pagaments a l'empresa fallida.

i indiqueu-hi

Formeu un expedient de jurisdicció voluntària, ~~que es registrarà~~ al llibre corresponent.

i registreu-lo

Recordeu, tal com hem vist a la unitat 2, que convé utilitzar formes verbals directes quan l'emissor (jutge o lletrat de l'Administració de justícia) dona ordres als funcionaris perquè efectuïn alguna diligència o quan el document fa referència a aquestes ordres. Així, en els documents que impliquen la resolució d'algun tràmit (provisions, diligències d'ordenació, interlocutòries, etc.) convé utilitzar la forma imperativa del verb corresponent (*citeu, lliureu, pratiqueu, notifiqueu, etc.*) perquè la redacció esdevé més clara i directa:

- ✗ Citi's la persona esmentada.
- ✗ S'ha de citar la persona esmentada.
- ✗ Que se citi la persona esmentada.
- ✓ Citeu la persona esmentada.

■ El present d'indicatiu

De vegades, especialment en els textos normatius, la manera més adequada d'expressar una obligació, així com d'expressar una possibilitat, és recórrer al present. El castellà (com l'anglès) utilitza el futur d'obligació en aquests contextos. Això pot crear dificultats de comprensió perquè el lector no sap com ha d'interpretar el futur: si té valor prescriptiu (d'obligació) o si fa referència merament a fets futurs. És preferible que el text es llegeixi des de la perspectiva del present i de l'actualitat del lector i no des de la perspectiva de futur del redactor respecte al moment que s'aprovi la llei o que es notifiqui la resolució.

Les sentències que recaiguin en els judicis ordinaris ~~seran~~ apel·lables a ambdós efectes.
són

~~Serán~~ vàlides les actuacions judicials, tant les orals com les escrites, fetes en qualsevol de les
Són
dues llengües oficials, sense necessitat de traducció.

La Llei d'enjudiciament civil estableix que els litigants ~~podran~~ valer-se de tants testimonis com
vulguin. poden

Tothom que no estigui impedit per fer-ho ~~tindrà~~ l'obligació de comparèixer a la crida judicial.
té

Expressions d'obligació incorrectes

✗ *Tenir que* + infinitiu

És una construcció del tot rebutjable:

Us comunico que ~~teniu que posar~~ en llibertat la persona indicada.
heu de posar

✗ *Ser precís i precisar*

Aquestes formes no tenen sentit d'obligació ni de necessitat, sinó que només són correctes quan equivalen, respectivament, a 'ser exacte' (per exemple, *aquest mecanisme és precís*) i 'determinar amb precisió' (per exemple, *el notari ha precisat els termes de l'acord*). Per expressar necessitat, doncs, s'ha d'utilitzar *és necessari*, *cal* + infinitiu o *necessitar*.

~~És precís~~ que presenteu aquesta cèdula en comparèixer al Jutjat.

És necessari / Cal

El perjudicat ~~ha precisat~~ un tractament mèdic per guarir-se de les lesions.

ha necessitat

Si es vol insistir en l'obligatorietat de l'acció, com per exemple en les ordres del jutge, hi escau l'imperatiu.

✓ **Presenteu** aquesta cèdula en comparèixer al Jutjat.

✗ *Deure + infinitiu*

Expressa una probabilitat, i no pas una obligació:

✗ L'advocat **deu ser** d'ofici.

Aquesta frase significa que sospitem que l'advocat és d'ofici, i no pas que *ha de ser* d'ofici. En aquest cas la podríem corregir, per exemple, dient:

✓ L'advocat **ha de ser** d'ofici.